

NEKOMPROMISNÍ
EKOLOGICKÁ
SCI-FI OD AUTORA
OCEŇOVANÉHO
ROMÁNU *HORA
V MOŘI*

RAY
NAYLER

HOST

PROKLETÍ MAMUTŮ

PŘELOŽIL
MILAN POHL

RAY
NAYLER

PROKLETÍ
MAMUTŮ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Tusks of Extinction

Copyright © 2024 by Ray Nayler

Cover design © Faceout Studio, Spencer Fuller

Cover photo by Mark1260423 / Shutterstock.com

Translation © Milan Pohl, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2651-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-2652-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2653-6 (MobiPocket)

Anně a Lydii

KAPITOLA 1

Damira šla za krví dolů z kopce. Zem tu byla nasáklá vzlínající vodou. V potůčcích mezi stébly trávy se blyštilo slunce. Chodidla se jí bořila několik centimetrů do horních vrstev půdy, až po čvachtavou síť propletených kořenů.

Krev se dala zahlédnout jen tu a tam, její pachová stopa však byla docela zřetelná. Když Damira přitiskla chobot k Jacobsonovu orgánu na patře svých úst, hned se jí vybavil mamut, kterému říkala Kojon — jeho hřmotná, a přitom plachá postava, rozedrané pravé ucho i truchlivá huňatá hlava.

Kojon měl oči barvy jantaru, nikoli tmavé zeminy jako většina ostatních mamutů. Nádherné oči, hloubavé, s dlouhými řasami. Damira si pamatovala, jak ho stádo před dvěma léty vypudilo ze svého středu. Celé týdny se držel opodál, zoufale troubil, kdykoli se na něj někdo

z nich ohlédl, a chobotem propátrával pachovou stopu své matky a příbuzných. Když se konečně otočil a odešel, Damira to neviděla. Raději se po něm moc nedívala: jen by se tím prodlužovala trýzeň nezbytného odloučení. Vyštvání samců ze stáda bylo nedílnou součástí jejich dospívání. Někteří se odšourali po dobrém, jiné musely matriarchy vystrnadit, ba doslova tělesně vystrkat do jejich osamělých dospělých životů.

Další léto ho zahlédla ve společnosti Jekenata, největšího a nejstaršího samce. Jekenat byl vysoký, s mohutnými kly, širokou hrudí a žlutohnědou srstí. Kojon našlapoval v uctivé vzdálenosti za statnějším mamutem a sledoval, jak jeho mentor škube trávu ze stepi. Když matriarchy s jeho srstnatými bratranci prošli kolem, otočil za nimi chobot a lapal jejich pach ve větru.

Ale nepřiblížil se. Stejně jako ostatní už pochopil náležitý řád věcí.

Damira zaslechla mouchy. Jejich bzukot byl slabší než tenkrát na březích řeky Ewaso Ng'iro...

• • •

Damira slyšela bzučení much a ve vzduchu cítila pach smrti. Na úpatí kopce zaváhala a přesunula si pušku na druhé rameno. Vedle ní se zastavil Wamugunda. Na nebi už před nějakou dobou zahlédli supy a věděli, co za tím

pahorkem z červené hlíny najdou. Ani jeden z nich to nechtěl spatřit na vlastní oči. Jenže ten zvuk byl snad ještě horší než zrakový vjem: enormní bzukot smrti. Hukot zkázy. Pak je ovanul horký dech hniloby. Wamugunda se zakuckal a beze studu si odplivl na červenou půdu.

Damira se nerozkašlala. Nemohla si to dovolit. Kdyby ano, pozvracela by se.

Odhodlaně kráčela kupředu přes hřeben kopce.

Bylo jich tam osm. Z toho šest dospělců, samých samic. Dospívající samec, kterého by nejspíš za rok dva vytlačili ze stáda. A jedno slůně, staré sotva pár dní.

Kolem zohavených tváří matriarch i dospívajícího samce se rojily mouchy. Choboty byly uřezány, kly vysekány, chodidla uřata.

Musa už byl u nich. Postával tam s farmářem, který je objevil, a jeden i druhý pokuřovali, aby přebili ten puch. A také aby se při čekání něčím zaměstnali a nemuseli se jen dívat na ten masakr.

„Zastřelili je ze vzduchu,“ prohlásil Musa. „Nejspíš pomocí vojenského dronu — létajícího kulometu s tichým chodem, odstíněného před radary. A potom si přijeli v terénech pro kly. Bude to jeden z větších podniků. S pořádným rozpočtem. Mimo chodem, nastražili na nás past. Improvizovanou výbušninu, minu z minometu. Do křoví tamhle vedle toho dospívajícího samce dali nášlapný drát. Takhle nám posílají pozdravy. Možná je tady

takových výbušnin víc. Všechno jsem co nejlíp zkontroloval, ale dávejte si majzla.“

Damira stála na pokraji té zkázy a shlížela na poslední oběť.

Růžové slůně, netknuté pytláky, leželo na zemi, jako by usnulo. Jeho ouška byla pořád ještě průsvitná. Sloní holčička zůstala u zbytků své matky a svého klanu, obšpaných bzučícím hmyzem, a ulehla a zemřela pouhých pár dní potom, co přišla na svět.

Tito povraždění sloni byli pouhou kapkou v celkových počtech. Zloději slonoviny je masakrovali po tisících, až je v divočině téměř beze zbytku vybili. Vidět konkrétní skolená zvířata znamenalo opět si uvědomit, že každé zabití slona je podobně jako sám slon cosi obrovitého. Nesmírný čin lidské krutosti.

Když ale Damira později vzpomínala na ty roky zápasů u Ewaso Ng'iro, nemyslela na počty. A nemyslela ani na zohavené dospělé a dospívající jedince. Zaklínala se v ní především vzpomínka na to růžové, čerstvě narozené mrně, jež zůstalo u mámy až do konce.

Slůně se pro ni stalo symbolem celé prohrané války s pytláky a systémem, který jim šel na ruku. Kdykoli potřebovala důvod, proč pokračovat, slůně bylo pokaždé vzadu za víčky jejích očí.

A nevzdala se. Nikdo z nich. Ani ona, ani ochranáři, kteří proti pytlákům bojovali.

Musa zvedl pohled k obloze, vybělené žárem pozdního dopoledne.

„Náš den přijde a mrtvolý pytláků, kteří to provedli, se budou válet na březích Ewaso Ng'iro obsypané mouchami.“

„Ano,“ přisvědčil Wamugunda, „náš den přijde.“

„Náš den přijde,“ přidala se Damira, ale hlas měla tak slabý, že ji přes bzučící roje nebylo slyšet.

Za necelý rok bude Musa mrtev, zabit odstřelovačem v základním táboře spolu se třemi dalšími ochranáři.

Dva roky poté bude Wamugunda zabit za volan-tem svého range roveru pomocí improvizované výbušni-ny z dělostřeleckého granátu, nastražené u nebezpečné cesty v národním parku.

A rok nato bude zavražděna i sama Damira.

• • •

Cestička krve se vinula kolem paty kurganu do mírné prohlubně, vymleté říčkami z tajícího ledovce. Jekenat a Kojon tam leželi bok po boku, ani ne patnáct metrů od sebe. Hejna much se zvedla a zase usedla na to, co bývalo hlavami obou mamutů. Chyběly jim pouze kly, zjevně však byly uřezány ve spěchu. Lovci jim rozsekali lebky, aby se dostali ke každému kousíčku slo- noviny. Z Kojonovy truchlivé tváře nezbylo vůbec nic,

natož z Jekenatovy masivní hlavy. Jekenat ostatně patřil k prvním vzkříšeným mamutům, nyní vstupujícím do středního věku, a kly měl tedy u kořene mnohem silnější.

V měkké půdě byly šlépěje po botách. Žádné stopy pneumatik, zato však zvláštní otisky čehosi na způsob kopyt v řídké trávě. A step byla samo sebou zaneřáděná mosaznými nábojnicemi. Stalo se to nedávno: muselo to být dnes. Mršiny teprve začínaly zahnívat.

Když se Damira vrátila ke klanu, ostatní ji očichali. Svými choboty nabírali pach smrti, jímž byla prosycena její srst, pomalu ji obcházeli a zvolna ten pach přikládali k horním patrům svých úst. Mamuťata se přimkla k matkám, z boku se k nim choulila a vlastními chobůtky se chytala huňaté srsti rodičů.

Kara — Kojonova matka — stála se zavřenýma očima na místě a kymácela se ze strany na stranu. Ostatní jí přejížděli choboty po bocích a hlubokým mručením ji konejšili.

Damira však necítila smutek. Ani trošku. Pro smutek v ní nebylo místo. Dokázala myslet jen na Musu, zvedajícího pohled k obloze.

„Náš den přijde a mrtvoly pytláků, kteří to provedli, se budou válet na březích Ewaso Ng'iro obsypané mouchami.“

Damiřino zuřivé troubení vytrhlo ostatní z truchlení. Brzy se tou zlostí nakazili, rázovali sem a tam, pleskali ušima a naoko se vrhali do útoku, jako by pytláci stáli všude kolem nich.

KAPITOLA 2

„Kdysi dávno, když byla moje máma, rodilá Něnka, ještě malá, putovala její rodina se stádem sobů z jedny pastviny na druhou. A při brodění řeky zahlídnul můj děda v bahně na břehu něco divného. Hromadu chlupů s ohromnými zakřivenými rohama. Pořádě se na to podíval a potom všem z rodiny zakázal se k tomu přibližovat. Ale když projížděli kolem, přitáhli sobům opratě a civěli na to. Máma mi říkala, že na jedné straně chlupatý lebky byly vidět zuby vyceněné ve strašlivém šklebu. A ty ohromné rohy nevyrůstaly z temene, ale zepředu z tváře.

Byl to mamut, odkrytej jarním táním a povodní, která se zakusovala do břehů řeky. Když se potom večer utábořili, babička se dědy zeptala, proč jim nedovolil se ho dotknout nebo si ho aspoň prohlídnout zblízka. Řekl jí, že ten mamut sloužíval Ngaovi, vládci zmrzlého podsvětí. Pokoušel se uprchnout do středosvětá, to znamená do

světa, ve kterým žijeme my, jenže mezi těma dvěma světama uvíznul. Dotýkat se ho, nebo se k němu jen přibližovat nosí smůlu. Na rodině by pak ulpěla kletba. Spoustu Něnců, který rušili tvory z podsvětního ledu, zahubila nemoc nebo postihlo šílenství, tvrdil dědeček. Zničilo to celý vesnice.“

„A říkala tvoje máma, jak velký měl kly?“ zeptal se Dmitrij. „Vsadím se, že někdo na tom ‚netvorovi‘ vydělal majlant — a jestli přišel o rozum, tak mezi blonckama v moskevský *baně*.“

Mechanik, který mluvil prve — muž jménem Mjusena —, jen zakroutil hlavou a znovu se pustil do ryby s rýží v misce.

Dmitrij štouchl do Svjatoslava. „Loni jsme sahali na fůru příšer z podsvětí a šílenství se nám vyhnulo. Že jo, synku?“

Svjatoslav zavzpomínal na výpravu, kterou s otcem podnikli minulý rok. Tenkrát hledali mamutí kly v tajícím permafrostu podél bahnité, ledově studené řeky. Myslel na jizvy, jež v zemi zanechávaly hadice hledačů, na muže v gumových rybářských kalhotách, kteří lezli do zejících děr a vysekávali z ledu úlomky kostí, zubů a lebek.

Žádné kly nenašli, v jednu chvíli se však v díře zbortil rozpouštějící se ledový strop. Jednoho z mužů ta špína navždy pohrbila. Ostatní si pak uvědomili, že ho znali jen podle křestního jména. Nikdo si nemohl vyba-

vit ani to, odkud ten člověk pocházel. Nebylo komu říct o jeho smrti.

Celá výprava neustále zabředávala do opilství a chaosu. Na zpáteční cestě se jeden člun při splouvání řeky překotil a potopil. Jeho „posádka“, která se cestou neustále handrkovala a dohadovala, musela přelézt do druhého člunu, nebezpečně nabírajícího vodu, zatímco chlapi nechávali kolovat lahev. Horko těžko se dovlekli domů.

Expedice jim nevynesla nic než jedinou kompletní lebku pravěkého bizona, kterou vyčistili a upevnili na příď člunu.

Když se chlapi později zpíjeli do němoty v nějakém zapadákově a Svjatoslav se choulil v hotelovém pokoji s polštářem přes hlavu, aby vytěsnil zvuky toho, co se dělo na chodbě a v sousedních pokojích, někdo lebku ukradl. Takže jim ta expedice vlastně nevynesla vůbec nic.

„Myslím, že váš dědeček měl pravdu,“ řekl Svjatoslav Mjusenovi. „Tvorové z podsvětí jsou prokletí a těm, kdo je ruší, se dějí hrozné věci.“

Mjusena k němu zvedl zrak. Svjatoslav nepoznal, jestli je to výraz vděčnosti, podezíravosti, nebo pohrdání: všech šest mužů ve stanu bylo opilýých. Z jejich ochablých tváří se v bezbarvé záři LED svítilny nedalo nic vyčíst.

Strízlivý byl pouze Svjatoslav. Alkohol nepil nikdy. Kvůli tomu se na něj všichni dívali podezíravě, skoro jako kdyby se ho báli. Ale chlast byl asi to jediné, co mu otec